

A všechno by možná bylo jinak..

Napsal uživatel Miki Ryvola
Čtvrtek, 12 Duben 2012 20:42

..kdyby tenkrát před lety čtrnáctiletým vyjeveným klukům nepřeletěla přes nos vůně hořícího dřeva. Přiletěla z údolí tam dole pod Týřovem, a oni byli nenávratně ztraceni, nakaženi chorobou, která je měla nádherně teprát celý život. A nákaza to byla krásná, lákavá, navíc neměli chuť se bránit, chyběly jim taky protilátky – Pořádek, Disciplína, Uměřenost. Ti dojemní naivkové tenkrát netušili, že si v té voňavé a nenápadné chvílce s konečnou platností zavřeli dveře k takzvanému serióznímu životu...

Co ztratili? Co získali?

Dneska mohli být úspěšnými, ale k uzoufání nudnými patrony, neděle trávit na fotbale, mohli z nich být chytrolíni, bafuňáři, vzorní otcové rodin, funkcionáři. Neviditelný virus bláznovství je o to připravil.

A pak už nás bylo víc a víc, už jsme se naučili poznávat se v davu, beze slov a podle jenom nám známých znaků. Hořely nové ohně a přicházely nové nákazy: dolehlo na nás Slovo a Poezie a Muzika a poznali jsme, jak pěkně se sedí u trampského čoudáčku s Rimbaudem a Prévertem a Kainarem a taky s Werichem a Ježkem a Suchým, už jsme měli první mozoly od prvních překližkových kytar a první pučejře z Dlouhých cest. Potom nás Ptáci pozvali do svých hnízd a v nich jsme nacházeli to, co jsme ještě neuměli udělat v životě, co jsme se ještě ostýchali udělat, co jsme teprve začínali tušit. A tak v té krásné symbióze s Ptáky začali jsme žít napůl skutečně a napůl ve snech, jak ostatně žijeme do dneška, jenom napůl dospělí, jenom napůl rozumní a zodpovědní, jen trochu tady na zemi, vždy připravení jít za Slovem, za Muzikou, odletět s Ptáky, vždycky dychtiví boje proti pitomcům ve jménu Svaté Blbosti. Ale vždycky tak trochu bezbranní proti svinstvu všeho druhu a zatraceně málo vybavení k tomu, čemu se říká rozumný všední život.

A takto krásně jsme začali žít v naší Zemi tří sluncí. Pečlivě a s láskou jsme vylepšovali pravidla Hry, která nás nakonec vtáhla do kouzelného bludiště barevných slov a bláznivých činů natolik, že se nám stala životem. Se vsí krásou, kterou nabízela zasvěceným, i s hořkostí, kterou jsme tak často prožívali a prožíváme při občasných návratech na břeh. Vždy naivně připraveni posloužit jako lákavý terč pro pomluvy a fantastické výmysly lidí bez fantazie, trochu komicky bezbranní proti špíně, která se jaksi během našeho pobytu v Zemi tří sluncí za jejími hranicemi stala normou.

A takto krásně plujeme dál, peřejí i líným volejem a po chvíli klidné plavby se znovu těšíme na pořádnou šlajсну, pořád jsou ještě někde vpředu zrádný zabaláky a z jezů výhrůžně trčej traverzy, a přiznejme si – plavcům už trochu slábnou paže a kapitánu oči, jen to nebezpečí, že se uděláme, se zmenšilo zkušenostmi a léty prověřenou tolerancí. A plujem dál, i když řada lodí už přistála v tichejších zátočinách usedlýho života, i když zlá voda si vzala pár lodníků. Plujem dál, i když naše kocábka vrže a skřípá ve vlnách, i když piráti jsou den ze dne drzejší a státní

A všechno by možná bylo jinak..

Napsal uživatel Miki Ryvola
Čtvrtek, 12 Duben 2012 20:42

paroplavba opakovaně hrozí zákazem volné plavby. Plácáme se dál. I když každé záběr potřebuje víc a víc síly a větší dávky rumu na překonání mořské nemoci.

Plujem dál a neděláme si iluze: i v Zemi tří sluncí přicházejí a budou přicházet průsery, slzy a zklamání. Bude nám třeba hořko k uzoufání a svůj příděl smutku vyfasujem stejně jako všichni kolem. Jenom jedno je ve Zlatém klíči jistý: nikdy nám nebude nudno.

Zatímco „vymknuta z kloubů doba šílí“, kuriózní spolek extrampů snáší bláznovství denní reality s úsměvem a nadhledem, bez nadbytečných emocí a stressů, protože bláznovství bylo odjakživa jaksí naším programem.

Ideálem našeho houfce nikdy nebyl drsnej superman, ověšenej pentličkama, gestama a pózama. Spíš obyčejnej, dobrej a pokud možno chytřej člověk. Přesně ten, kterej tolik chybí společnosti. Nenápadnej hrdina, kterej nenápadně umí, nenápadně pomůže, nenápadně, bez velkejch slov a frází udělá ve správnou chvíli tu jedinej správnou věc. Obyčejnej kluk, obyčejná holka. A podle těchto měřítek jsme se shledávali a nacházeli.

Dneska už nevíme, v kterej okamžik jsme zjistili, že se nám podařilo objevit ten skutečnej smysl naší bláznivý Hry. A do dneška taky nedovedem pojmenovat to, co se nám povedlo objevit. Jen matně tušíme, že to asi nemá tolik společného s trampingem a totemy, jak jsme si před léty mysleli. Nepřemejšlíme o tom. A nepřemejšlejme o tom. Je to tady. A to je dobře.

Plujem dál, barevnou a bláznivou Zemí tří sluncí, nad hlavou hejna Ptáků, obklopení hromadou záviděníhodných kamarádů a přátel, vždy připravených na krásné zlatoklíčácké pábení. Mámy od dětí, řířící se na historických motocyklech nočními blaty. Nafukovací totemy, závody v drakoplavbě, ruské večery a petrolejové radiopřijímače rejdiou Jerevan. Cukrárny na místech, kde tradice velí zapalovat táborové ohně. Kakešády, divadelní inscenace u krbu a houbáři, zděšení nad vyskakovacími houbami. Šílená bárka Fort Hazard, kymácející se na vlnách muziky a randy, opilý koráb a Bludný Holanďan léta diskutovaného trampingu.

Jednou jsme vedli řeč o heslu, které by mělo stát na erbu osady – a trochu s úsměvem a napůl vážně jsme navrhli „Odsouzení ke kamarádství“.

Před třiceti lety na Týřově houfečku vyjevenejch čtrnáctiletejch kluků přeletěla přes nos vůně hořícího dřeva. Někde vysoko nad nimi se asi pobaveně usmíval Manitou a šeptal si pod fousy tenhle nádhernej rozsudek... _____

Miki Ryvola

Napsáno v roce 1986

Ve čtvrtek 12. dubna oslavil Miki Ryvola své sedmdesáté narozeniny.

Velká gratulace!